

- b) Jeżeli zasadnicza sfera wolności wyznania może również dotyczyć określonych praktyk religijnych w miejscach publicznych:

Czy w tym przypadku dla wystąpienia poważnego naruszenia wolności wyznania wystarczy, że wnioskodawca postrzega uprawianie praktyk swojej wiary jako niezbędne dla zachowania swojej tożsamości religijnej,

albo czy ponadto jest konieczne, że wspólnota religijna, której wnioskodawca jest członkiem, uważa te praktyki jako zasadniczy element nauki wiary,

albo czy dalsze ograniczenia mogą wynikać z innych okoliczności, jak np. z ogólnych stosunków w państwie pochodzenia?

- 3) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:

Czy obawa bycia prześladowanym w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy Rady 2004/83/WE zachodzi wówczas, gdy pewne jest, że wnioskodawca będzie po powrocie do swojego państwa pochodzenia uprawiał określone, znajdujące się poza zasadniczą sferą, praktyki religijne, pomimo że prowadzić one będą do zagrożenia dla zdrowia, życia czy wolności fizycznej, czy też można od wnioskodawcy wymagać zaniechania takich praktyk w przyszłości?

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2010 r. w sprawie T-11/07 Frucona Košice a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, St. Nicolaus — trade a.s., wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Frucona Košice a.s.

(Sprawa C-73/11 P)

(2011/C 130/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Frucona Košice a.s. (przedstawiciele: P. Lasok QC, J. Holmes, Barrister, B. Hartnett, Barrister, O. Geiss, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, St. Nicolaus — trade a.s.

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie T-11/07 w zakresie, w jakim dotyczy zarzutów czwartego i szóstego podniesionych przez wnoszącą odwołanie w skardze do Sądu;
- 2) uwzględnienie tych zarzutów jako zasadnych;
- 3) skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, tak aby mógł wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie podniesionych przez wnoszącą odwołanie zarzutów piątego, szóstego, siódmego, ósmego i dziewiątego w zakresie, w jakim dotyczą postępowania w sprawie egzekucji należności podatkowych; i
- 4) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie następujące dwa zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy:
Sąd nie ocenił zastosowania przez Komisję kryterium wierzyciela prywatnego z naruszeniem wymogów prawnych.
 - (i) Ocena Komisji nie była oparta na prawidłowym kryterium prawnym, jako że Komisja nie zbadała problematyki z punktu widzenia hipotetycznego inwestora prywatnego, aby określić, czy umorzenie zobowiązania na podstawie układu było ewidentnie większe niż umorzenie, na jakie zgodziłby się taki wierzyciel.
 - (ii) Sąd popełnił ten sam błąd co Komisja i nie zbadał prawidłowo kwestii, w jaki sposób inwestor prywatny postrzegałby sytuację na podstawie informacji, jakimi taki wierzyciel dysponował w sposób zasadny w momencie zawarcia układu.
 - (iii) Zamiast tego Sąd potwierdził stanowisko Komisji, mające charakter oceny a posteriori, dotyczące porównania zalet likwidacji i układu. Owa ocena pomijała ryzyko i opóźnienia, które wywołałyby oczywiste i znaczne obciążenie dla inwestora prywatnego decydującego o sposobie postępowania.
 - (iv) Należy uchylić wyrok Sądu w tym zakresie, a odpowiednie zarzuty podniesione przed Sądem przez wnoszącą odwołanie winny zostać uwzględnione.
- 2) Zarzut drugi:
Sąd starał się w sposób niedopuszczalny zastąpić rozumowanie Komisji swym własnym rozumowaniem, jeśli chodzi o stosowanie kryterium wierzyciela prywatnego, lub ocenił istniejące dowody dotyczące tego kryterium w sposób ewidentnie nieprawidłowy, przez co wypaczył te dowody.
 - (i) Chcąc uniknąć stwierdzenia, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów i opuszczeń w ramach analizy przychodów, jakie mogłyby zostać uzyskane z postępowania likwidacyjnego, Sąd przekroczył swe uprawnienia kontrolne i starał się przedstawić swe własne rozumowanie i dokonać własnej analizy ekonomicznej.
 - (ii) Jeśli chodzi o koszty postępowania likwidacyjnego, Sąd stwierdził oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego dokonanej przez Komisję, a oddalenie przez Sąd zarzutu czwartego wnoszącej odwołanie w zakresie dotyczącym kosztów postępowania likwidacyjnego opierało się na zastąpieniu przez Sąd rozumowania Komisji jego własnym rozumowaniem lub na ewidentnym wypaczeniu przedstawionych mu dowodów.
 - (iii) Badając czas trwania postępowania likwidacyjnego, Sąd wypaczył dowody zawarte w aktach Komisji, starał się w sposób niedopuszczalny przedstawić swe własne motywy, aby uzasadnić a posteriori okoliczność, że Komisja nie wzięła w ogóle pod uwagę tych dowodów, i nie ustosunkował się do argumentu wnoszącej odwołanie, że uchybienia w analizie ekonomicznej Komisji, stwierdzone w skardze, powinny zostać rozpatrzone łącznie.

- (iv) Sąd popełnił błąd, opierając się na „ostrożności” Komisji jako powodzie niezajęcia stanowiska w kwestii ewidentnych uchybień w analizie ekonomicznej Komisji, które wnosząca odwołanie podniosła w ramach zarzutów czwartego i szóstego skargi do Sądu, przez co popełnił omyłkę w zakresie oceny ekonomicznej lub wypaczył dostępne dowody.
- (v) Wyrok Sądu winien zatem zostać uchylony w zakresie, w jakim dotyczy zarzutów czwartego i szóstego, podniesionych przez wnoszącą odwołanie w skardze do Sądu, a zarzuty te winny zostać uwzględnione.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Austrii

(Sprawa C-75/11)

(2011/C 130/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzschitz i D. Roussanov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że udzielając zniżki cen za korzystanie z transportu publicznego zasadniczo wyłącznie studentom, którym przyznano austriacki dodatek rodzinny, Republika Austrii naruszyła zobowiązania, które ciążyą na niej na mocy przepisów art. 18, 20 i 21 TFUE w związku z art. 24 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obywatele Unii mają prawo do swobodnego przemieszczania się na terytorium państw członkowskich na warunkach i przy zastosowaniu ograniczeń przewidzianych w traktatach oraz w przepisach wykonawczych. Jeżeli obywatele Unii korzystają z tego prawa, powinni oni, co do zasady być traktowani w ten sam sposób, jak obywatele przyjmującego państwa członkowskiego.

Uzależnienie omawianej zniżki cen za korzystanie z transportu publicznego przez studentów od pobierania austriackiego dodatku rodzinnego prowadzi w większym stopniu do pogorszenia sytuacji obywateli innych państw członkowskich niż do

pogorszenia sytuacji obywateli Austrii i narusza w ten sposób zasadę równego traktowania obywateli Unii i obywateli danego państwa członkowskiego.

Wbrew opinii rządu austriackiego, zniżka cen za korzystanie z transportu publicznego nie stanowi świadczenia rzeczowego celem wyrównania ciężarów rodzinnych, ponieważ chodzi najwyraźniej o ulgę przysługującą jedynie zapisanym słuchaczom szkoły wyższej lub uniwersytetu.

Nierówne traktowanie studentów, których rodzice nie mają uprawnień do austriackiego dodatku rodzinnego nie jest również objęte zakresem odstępstwa uregulowanego w art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38, na podstawie którego przyjmujące państwo członkowskie może w określonych okolicznościach odmówić przyznania studentom pochodzącym z innych państw członkowskich pomocy dla pokrycia kosztów utrzymania w czasie studiów w postaci stypendiów lub pożyczek studenckich.

Każde odstępstwo od zasady równości traktowania powinno być interpretowane w sposób restrykcyjny. W związku z tym zniżka cen za korzystanie z transportu publicznego udzielona studentom nie może stanowić pomocy dla pokrycia kosztów utrzymania w czasie studiów w postaci stypendiów lub pożyczek studenckich. W konsekwencji, wykluczenie z zakresu omawianej zniżki studentów, których rodzice nie mają uprawnień do austriackiego dodatku rodzinnego narusza prawo Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-513/09 José Manuel Baena Grupo, S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz Herbertowi Neumanowi i Andoniemu Galdeano del Sel, wniesione w dniu 28 lutego 2011 r. przez Herberta Neumana i Andoniego Galdeano del Sel

(Sprawa C-101/11 P)

(2011/C 130/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Herbert Neuman i Andoni Galdeano del Sel (przedstawiciel: adwokat S. Míguez Pereira)

Druga strona postępowania: José Manuel Baena Grupo, SA i Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszego odwołania;
- uchylene w całości wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-513/09;
- unieważnienie wzoru wspólnotowego nr 000 426 895-0002;